34ste zondag door jaar A Christus Koning

Mt. 25, 31-46

Het hoogfeest van Christus Koning is pas in 1925 universeel ingesteld door paus Pius XI. In de geschiedenis van de Kerk is het dus nog heel jong. Maar toch heeft het in feite al heel oude papieren. Al in het Oude Testament wordt God "Koning" genoemd. En bij de voorrechten van die Koning-God hoort onder andere de rechtspraak. De profeet Ezechiël heeft het bijvoorbeeld al over God die "gaat rechtspreken tussen het ene schaap en het andere, tussen rammen en bokken." Daar sluit het Evangelie eigenlijk bij aan: Christus die doet wat in het Oude Testament al beloofd is: rechtspreken.
Nu zullen er best heel wat mensen zijn die daar de schouders voor ophalen: degenen die geloven in "iets" zijn vaak redelijk gerust. Ze zien God bij wijze van spreken bijna als Sinterklaas: een beetje gespeeld streng doen, maar uiteindelijk krijgt iedereen lekkers en hoeft niemand mee naar Spanje.
Maar is dat wel zo? Als ge het Evangelie van vandaag leest moet ge eigenlijk toch concluderen dat het geen generale absolutie zal zijn. Er is voor God wel degelijk onderscheid tussen goed en kwaad, tussen rammen en bokken. Wat de mens doet wordt door God niet met een onverschillig oog bekeken. Integendeel, het interesseert Hem zodanig, dat het de basis wordt op grond waarvan Hij zijn oordeel zal uitspreken.
Wat die maatstaven zijn voor Gods oordeel staat er ook heel duidelijk: de manier waarop wij behoeftige en noodlijdende mensen bejegend hebben: hongerigen, dorstigen, naakten, vreemdelingen, zieken en gevangenen. Wat we voor hen deden (of niet deden), deden we voor God (of juist niet).
Het is ook goed om te merken dat dat criterium onvoorwaardelijk is. Ik bedoel: die behoeftige moet aan geen enkele voorwaarde voldoen om recht te hebben op onze hulp. Hij hoeft niet tot ons eigen volk te behoren, hij hoeft niet mooi of goed of deugdzaam te zijn, ook niet katholiek. Het is voldoende dat hij in nood verkeert. "Eget Christus quando eget pauper", zegt St. Augustinus: Christus lijdt gebrek wanneer een arme gebrek lijdt. Dat is heel apart en uniek voor het christendom: dat er een onlosmakelijke band is tussen menselijk lijden en het lijden van God. Daarom wordt het christendom ook wel eens de godsdienst van de barmhartigheid genoemd.
Het is dat besef wat ervoor gezorgd heeft dat iemand als St. Franciscus een afstotelijke melaatse kon omhelzen; dat Moeder Theresa de mensen uit de goot kon halen; dat mensen als pater Damiaan en Peerke Donders hun hele leven opofferden.
Zover hoeven wij niet te gaan om door dat oordeel te komen. Misschien is dit al wel genoeg: waar en wanneer hebt u deze week iets van Gods Rijk gebracht door een luisterend oor te bieden aan iemand die daar dorst naar had? Door een bemoedigd woord te spreken tegen iemand die daar honger naar had? Door

vergeving te schenken aan iemand die gevangen zat in schuldgevoelens en wrok? Door het op te nemen voor iemand die zich naakt voelde en in de kou gezet?
Als ge daar geen antwoord op kunt geven is het wellicht toch goed om er wat meer op te letten in de toekomst: ooit zal Iemand anders u die vragen immers stellen, als wij ons leven teruggeven aan Hem. Zorg dat u dan niet met lege of vuile handen voor Hem staat. Amen.
Johan Goris, pastoor